

# افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد  
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

از نشریه پیشرو شماره ۳۴

۱۰/۱۲/۲۸

## انتخاباتی که باید چنین میبود

نظام هائی که بنیاد آن بر اساس اراده مردم گذاشته نشده و عوامل بیرونی در ایجاد و بقای آن نقش تعیین کننده داشته باشند، مقوله های دموکراسی، انتخابات، کثرت گرائی، حقوق بشر، عدالت و نظایر آن ابزاری بیش جهت مشروع جلوه دادن به فیصله ها و تصمیم اتخاذ شده در آن کشور و راضی نگهداشتن اذهان مردم جهان برای فضای ایجاد شده در این کشورها، نمی باشند. در افغانستان این مقوله های عوام پسندانه در گذشته و حال کاربرد وسیعی داشته است، اما هیچگاهی واقعیت آن با تبلیغاتی که برایش صورت گرفته، همخوانی نداشته و مردم خلاف آنرا مشاهده نموده اند.

انتخابات اولین و دومین دور ریاست جمهوری و ولسی جرگه افغانستان که بیش از ۶۰۰ میلیون دالر هزینه صرف آن شد؛ در پناه پول و سرباز خارجی برگزار گردید و از جنایتکار جنگی و ناقض حقوق بشر گرفته تا افراد لومپن، بی سواد و عناصر مشکوک و وابسته به بیگانگان را به پارلمان آوردند تا برای کشور ما «انتخابات» و «دموکراسی» را به ارمغان آورده باشند. این عده که با مصرف پول های کلان، دامن زدن مسایل قومی، سمت، زبان، جعل، تقلب و تخطی به پارلمان راه یافتند، هدفی جز زر اندوزی، امتیاز گیری های شخصی، تحکیم موقعیت فردی و سهم شدن در زد و بند های سیاسی نداشتند؛ با عملکرد پنجساله خود ضعف های پنهان خود را برای ملت آشکار ساختند.

تصویب منشور معافیت جنایتکاران جنگی سه دهه، اخذ امتیاز معاش بلند، خانه، موتر، گارد محافظتی، تقسیم زمین های نظیر پدوله برای وکلای پارلمان، چکرهای خارجی، سهم بردن از تعیین وزراء، دامن زدن مسایل قومی، سمتی و زبانی؛ تعیین افراد خودی به پست های مهم در محل، فرستادن ارجمندی ها به خارج با استفاده از بورس دیگران، اخذ پروژه ها برای انجوهای شخصی و کمیشنکاری برای سایر انجوها و ده ها مورد دیگر از کارکردهای روزمره اکثریت این جمع در طی پنجسال بود. همین کار "وکلائی" گذشته و چگونگی انتخابات ها بود که مردم به ماهیت پارلمان و انتخابات پی بردند و در انتخاباتی که گذشت، شرکت نکردند. با آنکه شماری از این جنایتکاران شعارهای مردم پسندانه چون "خدمتگار واقعی مردم" را نیز پسوند خود ساختند، اما نتوانستند رأی مردم را کمائی کنند.

تحلیل نشریه پیشرو در قبال انتخابات در شماره قبل نشان میدهد که ۸۵ درصد مردم موافق آن بوده و آنرا تأیید میکنند. کشور های خارجی که سیاست گذاران و داوران اصلی انتخابات در کشور ما هستند، ماهیت انتخابات برای شان اهمیت چندانی نداشته و از نظر شکلی می خواهند چیزی ساخته شود تا وانمود کنند که گویا دموکراسی را پایه گذاری میکنند. خارجی هائی

که در کمیسیون های انتخابات گماشته شده بودند در تقلب، تخطی و راهیابی کاندیدان به پارلمان نقش برجسته ای داشتند، که این موضوع را با افشاء شدن تصاویر مستند با پرداخت رشوه توسط عده ای از اینان در رسانه ها به وضوح میتوان درک کرد.

انتخابات اخیر ولسی جرگه که در آن حدود ۱۷ درصد مردم شرکت داشتند، به هر چیزی میتوانست شباهت داشته باشد جز انتخابات واقعی. با آنکه کمیسیون انتخابات، تعداد اشتراک کنندگان را ۴ میلیون اعلام کرد، اما هر طفل مکتب رو می دانست که این رقم یک دروغ شاخدار است، زیرا مردم تصمیم گرفته بودند که این انتخابات قلابی را تحریم و بر آن دست رد بگذارند، لذا به پای صندوق های رأی نرفتند تا به دنیا نشان دهند که مردم افغانستان به انتخاباتی که همه چیز آن در کنترل خارجی ها باشد، واقعی نگذاشته و آن را از خود نخواهند دانست.

این انتخابات باید همینطور می بود. عده ای به ناحق داد و واویلا راه انداخته اند که انتخابات پارلمانی مشروعیت ندارد. انتخاباتی که در حضور بیش از یکصد هزار سرباز خارجی در کشور برگزار شود، نتیجه آن چیزی بهتر ازین نیست. ۶۰۰۰ شکایت در مورد انتخابات پارلمانی و معرفی ۴۱۳ مورد به عنوان تخطی جدی به لوی څارنوالی و برکنار شدن ۱۰۰۰ کارمند کمیسیون انتخابات به علت تقلب، خود نشاندهنده ماهیت انتخاباتی بود که باید همینطور می بود. انتخاباتی که در تعیین برندگان و بازندگان آن خارجی ها نقش اصلی و تعیین کننده داشته باشند، باید همینطور میبود، حتا خود لوی څارنوالی حکومت، آنرا نامشروع اعلام داشت. برای ما مشروع و نامشروع بودن انتخابات اهمیت نداشته بلکه نفس برگزاری این انتخابات مهم می باشد که مردم در برگزاری آن هیچ نقشی نداشتند.

در این دوره از انتخابات نیز مثل گذشته برای زور مندان و جنگسالاران چانس ورود بیشتر داده شده و بیشترین برنده ها را همین ها تشکیل میدهند، زیرا این عده نسبت به منافع ملی منفعت خود را بیشتر ترجیح داده و در زدوبند های پشت پرده زودتر حاضر به معامله میشوند.

تحریم انتخابات و شرکت نکردن مردم در آن به روشنی نشان می دهد که مردم هیچگاه در انتخابات و پارلمان هائی که از سوی خارجی ها کنترل و اکثریت جامعه در آن نقشی نداشته باشند، شرکت نخواهند کرد و به آن به دیده پارلمانی خواهند نگریست که برای برآورده ساختن منافع خارجی ها حاضرند به هر معامله و ساخت و پاختی تن دهند.